

Τρία χρόνια μετά από την "επίσημη" έναρξη της ελληνικής κρίσης τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει προς το καλύτερο. Εξετάζουμε όλα τα ενδεχόμενα εκτός βέβαια απ' αυτά που θα μας έβγαζαν από την κρίση.

Το Σάββατο στα Νέα το πρώτο θέμα ήταν "αποκαλύψεις" για τις ελληνικές υπεράκτιες εταιρείες: «Από τις 107 υπεράκτιες εταιρείες ελληνικών συμφερόντων που εντόπισαν «ΤΑ ΝΕΑ» στα στοιχεία που διέρρευσαν από τον φορολογικό παράδεισο των Βρετανικών Παρθένων Νήσων και αποκτήθηκαν από τη Διεθνή Σύμπραξη Ερευνητών Δημοσιογράφων οι 103 λειτουργούν εκτός ραντάρ των φορολογικών μας Αρχών, ενώ μόνο οι 4 βρέθηκαν εγγεγραμμένες στη λίστα αλλοδαπών εταιρειών του υπουργείου Οικονομικών.»

Εμμέσως πλην σαφώς το ηθικό δίδαγμα από τέτοια ρεπορτάζ είναι ότι αν όλοι οι Έλληνες πλήρωναν τους φόρους τους δεν θα είχαμε πρόβλημα. Αν όμως όλοι οι Έλληνες πλήρωναν τους φόρους τους τα προηγούμενα χρόνια τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα θα ήταν πολύ μεγαλύτερα. Οι Έλληνες πολιτικοί πάντα ξόδευαν όσο περισσότερα χρήματα των φορολογουμένων μπορούσαν. Περισσότερα έσοδα ίσον περισσότερες δαπάνες και ακόμα περισσότερα δανεικά μιας και μια διευρυμένη φορολογική βάση σημαίνει καλύτερη δανειοληπτική ικανότητα, τα χρέη μας θα ήταν ακόμα μεγαλύτερα. Οι Έλληνες που έχουν μια σχέση εξάρτησης με το κράτος θα ήταν περισσότεροι. Όλα αυτά θα έκαναν την σημερινή κρίση ακόμα πιο δύσκολη.

Αν τα ΜΜΕ δεν ασχολούνται με τις υπεράκτιες τότε ασχολούνται με τις γερμανικές αποζημιώσεις. Εδώ να σημειώσουμε ότι ασχολούμαστε με το αν οι γερμανικές αποζημιώσεις θα έλυναν το ελληνικό πρόβλημα και όχι το δίκαιο αυτών των αποζημιώσεων. Έστω και αν αύριο οι Γερμανοί συμφωνούσαν να μας δώσουν 300 ή και ακόμα 500 δις, το πολύ σε μια δεκαπενταετία από τώρα θα βρισκόμασταν στο ίδιο σημείο όπως και τώρα. Το πιο πιθανό θα ήταν ότι σε μια δεκαπενταετία από τώρα θα ήμασταν σε ακόμα χειρότερη θέση λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι οι κοινωνικές και πολιτικές παθογένειες που έχει αναπτύξει

η Ελλάδα έχουν την τάση να αναπτύσσονται με γεωμετρικούς ρυθμούς.

Γενικά αν αύριο τα κοιτάσματα του Αιγαίου, ή το ξανθός γένος του Βορρά, ή μια ιδιαιτέρως γενναιόδωρη τρόικα μας δώσουν τα δισεκατομμύρια που μας λείπουν, είναι θέμα χρόνου να βρεθούμε στο σημείο που βρισκόμαστε σήμερα. Γιατί το σημαντικότερο πρόβλημα της Ελλάδας δεν είναι το ούτε το έλλειμμα του προϋπολογισμού, ούτε το δημόσιο χρέος. Το πρόβλημα της Ελλάδας σήμερα είναι η έλλειψη παραγωγής πλούτου.

Τα σημαντικότερα προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας είναι αιτίες ή παράγωγα του προβλήματος που λέγεται έλλειψη παραγωγής πλούτου. Τρία χρόνια όμως και παρά την εκτεταμένη και διαρκώς αυξανόμενη πτωχοποίηση, η ελληνική κοινωνία είναι εγκλωβισμένη στις διαμάχες μιας άλλης εποχής. Οι μνημονομαχίες δεν είναι τίποτε άλλο παρά η επανάληψη των άγονων και ανούσιων διαξιφισμών του παρελθόντος. Όπου μνημονιακός βάλτε εκσυγχρονιστής και ευρωπαϊστής, και όπου αντιμνημονιακός βάλτε βαθύ ΠΑΣΟΚ, λαϊκή δεξιά κτλ. Μπορεί να βρισκόμαστε στο 2013, στον τρίτο χρόνο της χρεοκοπίας, αλλά μιλάμε και προσπαθούμε να κατανοήσουμε την πραγματικότητα με όρους του 1996.

Οι διαμάχες μεταξύ των δύο στρατοπέδων δεν έχουν να κάνουν με το βασικό πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας και γι' αυτό και δεν διαφαίνεται το τέλος της υπάρχουσας κρίσης. Δεν οδηγούμαστε πουθενά γιατί δεν ξέρουμε που θέλουμε να πάμε. Δεν μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα γιατί δεν το ξέρουμε. Οι λογομαχίες του σήμερα δεν είναι παρά η ηχώ ενός παρελθόντος που μας οδήγησε στην καταστροφή.

Στο μέλλον θα βλέπουμε το παρόν ως μια από της περιόδους της ιστορίας που καταδεικνύουν με εξαιρετική καθαρότητα το πως των ανθρώπων οι κοινωνίες παγιδεύονται σε μια τροχιά αυτοκαταστροφής όταν δεν μπορούν να ακούσουν τίποτε άλλο εκτός από τον θόρυβο του χθες.

Ναπολέον Λιναρδάτος